

معلمِ مهربانِ کودکان

«محمد بهمن بیگی» نویسنده بود. او بچه‌های عشایر را خیلی دوست داشت. بچه‌های عشایر همراه خانواده‌شان در چادر زندگی می‌کردند. آن‌ها از جایی به جای دیگر کوچ می‌کردند برای همین نمی‌توانستند به مدرسه بروند. محمد بهمن بیگی به چند نفر از جوانان عشایر شغل معلمی را یاد داد تا آن‌ها بتوانند به بچه‌های کوچک درس بدهند. او از معلم‌های خوبی کمک گرفت، معلم‌هایی که با عشایر زندگی کنند و به آن‌ها سواد یاد بدهند. محمد بهمن بیگی وسایلی مثل تخته‌ی بزرگ، کتاب، دفتر و مداد را تهیه می‌کرد تا بچه‌ها هر جا می‌روند به راحتی درس بخوانند. حتی با معلم‌ها به اردوی ورزشی و هنری بروند. او بچه‌هایی را که بهتر درس می‌خواندند به صورت رایگان به دبیرستان و دانشگاه می‌فرستاد. محمد بهمن بیگی کار بزرگی کرد. او باعث شد بیشتر عشایر باسواد شوند.

روشنک فتیحی • تصویرگر: سولماز جوشقانی

